

Claudia Riemens (teamleider, SVRZ): Een bijzonder moment

Als teamleider van de tweede verdieping kom ik regelmatig bij cliënten die bij ons op de afdeling verblijven. Ik ben dan nieuwsgierig wie er bij ons verblijft en hoe het met de cliënten gaat. Via het maatschappelijk werk in SVRZ Ter Schorre in Terneuzen verneem ik dat er deze week een nieuwe cliënt komt voor palliatieve zorg. Ik besluit om kennis te gaan maken met deze man. In de intake lees ik dat de heer nog maar net de week hiervoor te horen heeft gekregen dat er helaas geen behandeling meer voor hem mogelijk is. Hoe moeilijk moet dat zijn, denk ik op dat moment.

Ik klop op zijn deur aan en ga naar binnen. Ik stel mij voor en ga op een stoel naast hem zitten. De heer vertelt mij waar hij vandaan komt en hoe hij geleefd heeft. Wat voor werk hij heeft gedaan. Ik vertel dat ik heb gelezen dat de heer uitbehandeld is en nog maar een korte tijd te leven heeft. Ja, zegt hij, en ik wil eigenlijk nog zoveel doen. Ik had graag nog een jaar of tien gehad, maar dat zit er niet meer in.

Ik vraag of hij nog wensen heeft. Hij geeft als antwoord 'kwaliteit, en een gesprek met mijn dominee en de geestelijk verzorger van Ter Schorre. Ik geef aan dat ik mij voor kan stellen hoe moeilijk het moet zijn om het leven los te moeten laten. Hij heeft verdriet, we zitten samen hand in hand...en zijn een moment stil. Hij vraagt of ik donderdag nog een keer langs wil komen. Uiteraard zeg ik dat toe.

Claudia Riemens: 'Ik geef aan dat ik mij voor kan stellen hoe moeilijk het moet zijn om het leven los te moeten laten. Hij heeft verdriet, we zitten samen hand in hand.. en zijn een moment stil.'

Ik deel mijn ervaring met mijn collega's van het team met daarbij de uitdrukkelijke wens van de heer dat hij voor kwaliteit kiest. De geestelijk verzorger wordt ingeschakeld.

Donderdagochtend loop ik op de afdeling. Ik vraag mijn collega hoe het met hem gaat. Hij is sinds dinsdagmiddag verder achteruit gegaan. Hij wil vandaag heel graag dat de kapper komt. Hij wil deze ochtend niet verzorgd worden maar kiest ervoor om zijn energie te sparen voor het kappersbezoek deze middag. Energie die hij nodig zal hebben. Ik loop even binnen bij de heer en zie dat hij verzwakt is. We hebben een kort maar heftig en emotioneel gesprek. Het gesprek gaat over het naderend einde van zijn leven.

Hij wil graag zijn uitvaart zelf regelen en...de kapper komt 'waar ik erg naar uitkijk', zegt hij. Kom je maandag weer? Ja, ik kom maandag weer, zeg ik hem toe. Ik besluit om onze geestelijk verzorger op te zoeken en te vragen of zij vandaag langs kan gaan bij de heer, rekening houdend met zijn achteruitgang. Ze was al onderweg naar zijn kamer. Later op de ochtend spreek ik haar en vertelt ze mij dat ze een bijzonder gesprek heeft gehad met hem. Bij dit gesprek waren ook zijn broers en schoonzussen aanwezig. Alles wat moest, is besproken.

Tijdens de overdracht hoor ik van een verzorgende dat de heer deze avond zin heeft in een biefstuk met broccoli en aardappelen. De medewerker wonen onderneemt direct actie, "daar ga ik dan voor zorgen", en ze is al weg naar de supermarkt. De kapper is inmiddels geweest. Hoe bijzonder en eenvoudig kan zorg toch zijn!

Vrijdagochtend werk ik in een andere locatie. Mijn telefoon gaat...een verzorgende van het team informeert mij dat de heer zojuist rustig is overleden.

Blog van Claudia Riemens, teamleider bij SVRZ.

Meer weten

- Deze blog verscheen eerder op de website van SVRZ.
- SVRZ is deelnemer aan Waardigheid en trots – Ruimte voor verpleeghuizen. [Lees meer over de verbeterplannen van de organisatie.](#)

tags:

[Palliatieve zorg](#) (30), [SVRZ](#) (35)

thema:

Persoonsgerichte zorg en ondersteuning (335)